

Een echtscheiding via online mediation

In 2009 heeft de Raad voor Rechtsbijstand (de Raad) een pilot gedaan inzake online mediation bij echtscheiding.¹ De Raad wilde onderzoeken of online mediation een geschikte en efficiënte(re) methode zou kunnen zijn om een (echt)scheiding te behandelen. In deze Intervisie(R) beschrijf ik een online mediation uit de genoemde pilot, waarbij ik voor ogen heb inzicht te verschaffen in een op deze wijze uitgevoerde mediation.

Door Barbara Hoogenboom

Over online mediation heersen de nodige vooroordelen. Voor mij als mediator was het deelnemen aan de pilot dan ook heel spannend. Hoe werkt dat? Je ‘doet’ als mediator toch zoveel met de lichaamstaal, intonatie en fysieke reactie van partijen op elkaar. Bovendien gaat het er om dat partijen van elkaar zien wat er gebeurt, dat de emoties doorleven en gehóórd worden door de ander. Hoe doe je dat? Kunnen partijen zich door zo’n werkwijze wel gehoord en erkend voelen? Wat een groot risico dat je als mediator, onbedoeld wellicht, de mediation manipuleert! Hoe houd je het transparant, zeker met een-op-een contact? Veel vragen dus vooraf, maar ik ben maar gewoon in het diepe gesprongen.

Spelregels

De spelregels voor partijen waren: bereid zijn om via online mediation hun scheiding vorm te geven en de gehele scheiding zou gratis zijn (de Raad betaalde de mediator een vast bedrag voor de mediationuren en de verzoekschriftprocedure – overeenkomstig de maximale toevoegingsbijdrage – verhoogd met griffiegeld). Als tegenprestatie moesten partijen aan het eind van het traject ieder een zeer uitgebreid klanttevredenheids-onderzoek invullen. De spelregels voor de mediator waren: probeer de zaak bij voorkeur volledig online te doen en grijp niet te makkelijk terug naar dat waar je bekend mee bent, namelijk een fysieke bijeenkomst.

Verder was het uitgangspunt dat de online mediation via het platform van Juripax werd gedaan en dat er niet buiten dit platform om gemaïld zou worden. Er werd dan ook een zekere mate van computer- en internetvaardigheid verlangd van mediators en partijen. Belangrijk kenmerk van dit platform is dat de communicatie asynchroon is, wat betekent dat eenieder in eigen tijd aan berichten kan werken en er dus niet tegelijk *gechat* wordt. Bij aanvang werd wel de afspraak gemaakt dat

partijen en mediator binnen 48 uur zouden reageren op een bericht. En mocht dat niet haalbaar zijn, gezien vakantie, ziekte of de behoefte langer over een reactie na te denken, dan moest dat aangekondigd worden. Partijen sturen hun bericht aan de mediator en de mediator stuurt dit in beginsel door aan de andere partij. Een partij kan een bericht als ‘vertrouwelijk’ aanmerken, zodat de mediator dit niet kan doorsturen aan de andere partij. Partijen kunnen elkaar niet rechtstreeks een bericht sturen via het platform.

Hij is kostwinner, zij zorgt voor de kinderen

Cliënten in deze mediation zijn Evert (40 jaar) en Margriet (35 jaar), negen jaar getrouwd in gemeenschap van goederen en ouders van drie kinderen (3, 6 en 9 jaar). Dit is de informatie die ik van de Helpdesk Online Mediation (van de Raad) kreeg, samen met een getekende mediationovereenkomst. Als eerste stuurde ik partijen een gestandaardiseerd intakeformulier via het platform. Beiden vulden dit afzonderlijk in en dat leverde de volgende informatie op:

Evert is de kostwinner en Margriet zorgt thuis voor de kinderen, zij wonen nog als gezin in de echtelijke woning. Zij wilden allebei dezelfde kwesties behandeld hebben in de mediation, te weten de ‘gebruikelijke’ onderwerpen die bij echtscheiding spelen. Er speelden geen dringende kwesties. Voor wat betreft initiatief van de scheiding schreef hij dat het een gezamenlijk initiatief was en zij dat het zijn initiatief was.

Om een indruk te krijgen van de kwaliteit van de communicatie tussen de exen/ouders worden er schaalvragen gesteld in het intakeformulier. Op de schaalvragen over de communicatie kwamen de volgende antwoorden

Kwaliteit van het contact tussen u als (ex)partners? (10 = uitstekend en 1 = zeer slecht)

	<i>Evert</i>	<i>Margriet</i>
Cijfer	6	3
Waarom niet lager?	–	We wonen nog samen en hebben de kinderen om ons heen. Er is nauwelijks contact, behalve mededelingen over praktische zaken en kinderen. Er is geen ruzie, maar wel wantrouwen (m.i. met name van zijn kant). Dat maakt dat ik het contact een 3 geef, wat ik al erg laag vind. We doen ons best om geen ruzie te hebben voor de ogen van de kinderen, maar het is koud, kil, gebroken.
Welk cijfer denkt u dat de ex zal geven?	3	5
Hoe denkt u dat het verbeterd kan worden?	Ik vind mediation een prima plan om de communicatie te verbeteren.	Door duidelijkheid over wat er voor ons ligt. Duidelijkheid in afspraken over kinderen en over de financiële afwikkeling. Duidelijkheid in woonsituatie, dus apart. Heb zelf echt de afstand nodig. Ik mis hem, maar hij moet nu echt gaan. Begrijp het niet willen vechten voor een huwelijk niet, maar weet dat het zo is. Moet nog door mijn emoties heen, maar denk daarna ook wel weer beter in staat te zijn om het contact open te houden. Hoop dat mediation helpt duidelijkheid te geven en hoop daarmee een basis te vinden voor beter contact.
Op welk cijfer hoopt u dat het uitkomt?	6	6
Stel dat u samen tot een oplossing komt, wat zou dit voor u betekenen?	Vrijheid en een nieuwe kans op een nieuw leven met hopelijk een goed contact met mijn kinderen.	Het zou voor de kinderen een enorme winst zijn, als wij duidelijke afspraken kunnen maken. Geen modder gooien, maar kijken naar de toekomst. Helderheid, mogelijkheid om af te ronden en weer opnieuw te gaan bouwen aan mijn (ons) leven. En daarnaast ook, dat ik er meer vrede mee kan hebben als we het (toch nog) samen weten af te ronden.
Waarom niet lager?	–	Ik vind dit cijfer al erg laag. Info-overdracht is minimaal.
Welk cijfer denkt u dat de ex zal geven?	3	5
Hoe denkt u dat het contact tussen u als ouders verbeterd kan worden?	Indien er duidelijke afspraken gemaakt worden en deze ook in de praktijk kunnen worden nageleefd, ook wat betreft de communicatie voor als ik eventueel in het buitenland zit in de toekomst.	Duidelijke afspraken over de omgang met de kinderen en over de manier waarop we informatie gaan overdragen. Bijvoorbeeld zo iets als een weekendschrift of iets dergelijks bij een wisselweekend. Verder heeft Evert moeite met het feit dat ik de kinderen christelijk wil opvoeden (of ze het in elk geval tot een bepaalde leeftijd wil meegeven). Hoop ook daar ruimte voor te krijgen.
Op welk cijfer hoopt u dat het uitkomt?	7	6
Stel dat u samen tot een oplossing komt, wat zou dit voor u betekenen?	Dit zou voor mij kunnen betekenen dat indien de kinderen bij mijn partner blijven, ik ze ook kan blijven zien.	Fijn voor de kinderen! Heb dan mijn best gedaan om voor de kinderen ook hun vader de plek te geven die hij wel hoort te hebben. Ze hebben beiden nodig, moeten met beiden verder. Liefst zo soepel mogelijk.

De antwoorden op deze schaalvragen gaven mij extra informatie en ik noteerde voor mijzelf enkele aandachtspunten: wantrouwen, mogelijk vertrek naar het buitenland van de man, ruimte voor christelijke opvoeding, initiatief voor de scheiding? Als reactie op de intakeformulieren stuurde ik eerst een algemeen welkomstbericht met toelichting op mijn werkwijze en de spelregels. Meteen daarna stuurde ik een bericht waarin ik reageerde op de intakeformulieren, hun onderlinge communicatie en waarin ik heel kort de hoofdlijn schetste van onderwerpen die bij echtscheiding komen kijken. Ik legde kort per onderwerp uit waar het om ging, waar zij nadere informatie konden vinden, en wat zij alvast konden doen aan inventarisatie. Ik nodigde hen uit mij te laten weten welk onderwerp hun voorkeur had om over te beginnen. Margriet mailde mij een kort informatief antwoord, waarin zij inging op de zakelijke onderwerpen, en markeerde dit bericht

als ‘vertrouwelijk’. Evert stuurde mij een vertrouwelijk bericht waarin hij vertelde dat hij op dat moment herstellende was van een burn-out. Hij vroeg zich met name af of de scheiding niet te snel ging, en of zij niet beter zouden kunnen wachten tot hun jongste dochter vier zou worden en naar school zou gaan. Er waren nu veel onzekere factoren: zijn baan (en wens tot overplaatsing naar het buitenland), Margriet die meer zou kunnen werken als de jongste naar school zou gaan en de onderwaarde van de echtelijke woning/slechte huizenmarkt. Vanwege de vertrouwelijkheid van de berichten heb ik beiden een separate reactie gestuurd en heb ik met name Evert daarin ruimte gegeven het tempo te bepalen.

Alles in overweging nemende besloot ik daarna het volgende bericht aan hen beiden te sturen.

Beste Evert en Margriet,
 Naar aanleiding van jullie intakes en jullie berichten aan mij wil ik bij dezen een nogal directe vraag aan ieder van jullie stellen. Kun je voor mij beschrijven wie het initiatief heeft genomen om te scheiden en hoe je het zelf beleeft dat er gescheiden 'moet' worden (of je nou de initiatiefnemer bent of juist niet)? Waarom is het belangrijk dat er wel (of niet) gescheiden wordt?
 Als je een antwoord stuurt, gaat dat in principe alleen aan mij en niet aan de ander. Echter, misschien is het wel juist heel goed dat jullie ook van elkaar weten hoe je hierin staat (voor zover dit nu niet het geval mocht zijn). Mochten bepaalde delen van je antwoord of je gehele antwoord wel doorgestuurd mogen worden aan de ander, laat het mij dan weten.
 Vriendelijke groet,
 Barbara

Initiatief

Zij gaven mij beiden uitgebreid antwoord en verzochten dit niet door te sturen aan de ander. Nu bleek, in tegenstelling tot wat Evert op de intake had ingevuld, dat de knoop was doorgesplitst door Evert; hij had het besluit om te willen scheiden uiteindelijk genomen. Margriet had, mede vanwege haar geloof, langer willen doorvechten. Echter, zij zag in dat door deze scheiding zij meer ruimte zou hebben voor zichzelf en haar kinderen en dat zij weer mocht zijn wie ze is. Evert heeft zich beperkt gevoeld door Margriet, zijn buitenlandplannen werden gedwarsboemd en hij is van mening dat haar geloof hen uit elkaar heeft gedreven. Beiden schreven dat Evert veel gezamenlijk geld had verloren met slechte beleggingen en internetpoker. Hun financiële situatie was kwetsbaar, ondanks het goede inkomen van Evert.

Ik vroeg hen naar een bericht over de scheiding dat de ander wel mocht lezen en dit stuurden zij ook. Ik stuurde dit over en weer door en hierop werd door beiden niet gereageerd. Wel was er behoefte over en weer aan duidelijkheid, dus ging ik met hen aan de slag met de praktische en zakelijke onderwerpen. Inmiddels had Evert ook een tijdelijke woning elders gevonden, en dat gaf wat meer rust.

Er volgden diverse berichten over en weer en ze zijn aan de slag gegaan. Ik kreeg ook vaak een-op-een vragen met het vinkje 'vertrouwelijk' aangezet. Ik beantwoordde die vragen voor zover mijn kennis reikte en verwees door naar externe informatie- en adviesbronnen wanneer nodig. Ik probeerde door middel van reflectievragen partijen zelf te laten doordenken wat zij wilden en hen zo, voor zichzelf, meer duidelijkheid te laten krijgen over hun wensen en belangen.

Evert zou de financiën op een rij zetten en vroeg meer tijd om dit te doen. Het duurde lang en toen hij met informatie kwam, was deze summier. Dit voedde het wantrouwen bij Margriet,

mede gezien het feit dat hij zijn salaris niet meer op de en/of-rekening stortte (hij voldeed wel voldoende om de lopende lasten te betalen). Ook door zijn gokverleden was Margriet wantrouwig. Zij wilde een onafhankelijke alimentatieberekening laten maken. Hij vond dat nog te vroeg, mede gezien de onzekerheid van de hoogte van hun inkomens in de toekomst. Het buitenlandplan van Evert kwam weer naar voren, wat Margriet wederom niet serieus nam en ik besloot hierover een-op-een met hem te gaan communiceren om door te vragen. Ik meldde Margriet dat ik dat zou doen en dat zij even niets van mij zou horen.

Ik stuurde een bericht aan Evert met onder meer de volgende vragen.

...

Ik lees dat jij met het idee bezig bent om naar het buitenland te gaan. Hoe zie jij dit precies? Is er ook al een specifiek land op het oog? Als je gescheiden bent van Margriet, hoe zie jij dan jouw contact met de kinderen? Wat voor vader wil jij zijn? Heeft de plaats waar jij woont nog invloed? Wat hebben jouw kinderen nodig van jou en van Margriet? Wat verwacht je van Margriet als moeder voor jullie kinderen? Hoe zie je het contact tussen jou en Margriet als 'collega-ouders' in de toekomst?

...

Na een week kreeg ik een zeer uitgebreid antwoord, dat in de kern zeer tegenstrijdig was: hij wilde inderdaad naar het buitenland, Indonesië, omdat daar naaste familie woont. Tegelijkertijd wilde hij, zolang hij nog niet weg was, de kinderen zoveel mogelijk zien, wilde hij meer zijn dan de weekendvader die hij op dat moment was. Hij zou het liefst zijn kinderen meenemen naar Indonesië, zodat Margriet dan ook weer een eigen leven kon opbouwen, 'dat gaat immers makkelijker zonder kinderen'. Hij vroeg mij hoe ik zijn kansen daarvoor inschatte. En als dat niet zou lukken, dan zou hij zonder kinderen weggaan en accepteren dat hij ze maar enkele malen per jaar zou zien. Mijn conclusie: Evert heeft nog niet al te helder voor ogen wat hij wil, en wat de mogelijke consequenties zijn van zijn eventuele buitenlandplannen, voor zijn kinderen, voor hem en voor zijn aanstaande ex.

Toch een gesprek?

Ik kreeg zo onderhand (de mediation liep inmiddels drie maanden) de behoefte om deze mensen in persoon te gaan zien, het 'schoot' allemaal te veel heen en weer. Ik heb dit voorgesteld en Evert vond dit meteen een goed idee. Margriet niet, zij stuurde mij een uitgebreid vertrouwelijk bericht. Een samenvatting van haar betoog: Evert is verbaal sterker, zij wil zich niet laten ondersneeuwen. Hij is een vat vol tegenstrijdigheden en liegt naar

haar mening zelfs. Margriet weet heel goed wat zij wil, dus dat wat zij wil, moet maar worden geregeld. Als Evert dan in de toekomst alsnog naar het buitenland zou willen, dan konden ze op dat moment de afspraken aanpassen. Eerst zien, dan geloven.

Ik meldde aan beiden dat een 'live' gesprek er nu niet inzat en de berichten vlogen de dagen erna over het scherm. Over wie er nu in het huis moest wonen, moest het verkocht worden, wanneer kwam er nou eens een makelaar. Over verwijten, over gebrek aan vertrouwen, over een andere omgangsregeling, over duidelijkheid in de communicatie. Margriet twijfelde of mediation in hun geval nog wel kon lukken. Wat kon ze allemaal nog verwachten? Ze schreef dat ze bang was en het dreigde even helemaal uit de hand te lopen.

Met name het bericht van Margriet baarde me zorgen. Steeds weer kwam ze op het vertrouwen terug. Was Evert echt niet te vertrouwen? Of was het meer de verstoorde communicatie, de gemoedstoestand van Evert en de ervaringen uit het verleden die parten speelden? Mijn indruk was dat het meer het laatste was, en dat Evert het niet slecht met haar en de kinderen voor had en/of oneerlijk zou zijn. Maar waar deed ik goed aan, ik kon dit natuurlijk ook niet zeker weten, en al helemaal niet op afstand! Ik mailde Margriet een uitgebreide vertrouwelijke reactie waarin ik haar gevoelens en zorgen samenvatte en waarin ik haar 'hoorde'. Ik schreef dat ik toch het gevoel had dat zij de scheiding nog steeds via mediation konden vormgeven. Echter, wanneer zij er echt van

om helder te krijgen waar de overeenkomsten zaten. In de maanden die volgden werden er een hoop knopen doorgemaakt: ten aanzien van de alimentatie werd er een alimentatieberekening gemaakt, de woning zou worden overgenomen door Evert en de gemeenschap werd verdeeld. Margriet verhuisde vervolgens met de kinderen, ging vijftien uur per week werken en streefde naar meer werkuren als ook de jongste naar school zou gaan. Ook het ouderschapsplan werd vormgegeven, zonder rekening te houden met een eventueel vertrek van Evert naar het buitenland. Evert had geen bezwaar meer tegen de christelijke opvoeding die Margriet de kinderen wilde meegeven. Inmiddels had Margriet in alle openheid en op de achtergrond een advocate ingeschakeld die haar van advies diende en het conceptconvenant beoordeelde.

Aan tafel

De online mediation liep inmiddels tien maanden en dat was een record; de meeste mediations waren sneller met goed resultaat afgerond. Het einde was in zicht, echter, de kwestie buitenland kwam weer terug: Evert gaf aan dat hij binnenkort wilde vertrekken en wilde hierover nu al concrete afspraken in het ouderschapsplan maken. Hij wilde er zeker van zijn dat hij zijn kinderen kon blijven zien, ook al zou hij ver weg wonen. Ook zou dit eventuele vertrek gevolgen voor de afspraken over de partner- en kinderalimentatie hebben, vanwege de andere fiscaliteit voor hem. Ik besloot dat ik dit onderwerp niet via online mediation wilde

Ik kreeg de behoefte om deze mensen in persoon te gaan zien, het 'schoot' allemaal te veel heen en weer

overtuigd zou zijn dat Evert de boel bedonderde, zou zij zelf meteen de mediation moeten beëindigen en naar een advocaat gaan. Ik stelde tevens nog een aantal verdiepende vragen om haar te helpen beter zicht te krijgen op hoe ze erin stond.

Verder meende ik hen te helpen door een overzicht te maken van de onderwerpen, wat er per onderwerp wel duidelijk was, wat niet, en wat er nog moest gebeuren. Ik meende dat duidelijkheid en actief huiswerk zouden kunnen helpen om enerzijds het gevoel te geven dat er stappen gezet konden worden en anderzijds dat de focus even verlegd werd.

Ik twijfelde wel: ben ik niet te praktisch ingesteld als mediator, heb ik wel genoeg ruimte voor de emoties gegeven, zorg ik er wel voor dat partijen genoeg in contact zijn met elkaar? Ik besloot een transcript van alle tot nu toe gevoerde correspondentie (anoniem) aan een collega-mediator te sturen, die als psycholoog is opgeleid en ook deelnam aan de pilot online mediation. Na verloop van tijd kreeg ik het verlossende bericht dat zij het niet zo heel anders gedaan zou hebben. Vol goede moed ging ik verder.

Evert ging toen een maand weg naar zijn familie in Indonesië en zo was er even pauze. Daarna heb ik met ieder van hen apart een keer gebeld om niet te lezen maar te horen hoe het ging. Dit hielp

bespreken. De tijd was nu echt aangebroken dat zij bij mij langs moesten komen. Gelukkig waren zij dit met mij eens.

Tijdens dit gesprek kwamen alle emoties eruit, werden excuses gemaakt en werd er goed naar elkaar geluisterd. Beiden bleken het afgelopen jaar nodig gehad te hebben om de scheiding te verwerken, met wat meer afstand naar elkaar en naar de situatie te kunnen kijken en een nieuwe richting te geven aan hun leven.

Het hele conceptconvenant, inclusief ouderschapsplan, werd doorgenomen en de laatste aanpassingen werden gedaan. Als laatste werd het buitenland besproken en werd duidelijk dat het Evert echt menens was om naar Indonesië te vertrekken. Zijn familie zou voor werk en woonruimte zorgen en zijn (netto!) alimentatieverplichting overnemen. Er zou voor Evert maar één reden zijn om deze kans niet aan te grijpen en dat zou zijn als hij zijn kinderen niet voldoende te zien zou krijgen.

Hij wilde dan ook op voorhand overeenkomen dat hij zijn kinderen bijvoorbeeld drie keer per jaar vier tot vijf weken achter elkaar zou kunnen zien. Hij zou dan op kosten van zijn familie naar Nederland komen, in de voormalig echtelijke woning verblijven en hij wenste dan de kinderen fulltime bij zich te

hebben. Margriet zou dan wel langs mogen komen of de kinderen ook een weekend mogen zien.

Margriet zat met een overgroot dilemma: zij wilde niet – weer – de oorzaak zijn dat hij zijn droom niet zou kunnen waarmaken, maar zij zag de door hem voorgestelde regeling ook niet voor zich. Dat leek haar niet goed voor de kinderen en voor zichzelf.

We hebben hier lang over gesproken. Margriet klapte op een gegeven moment dicht en het was mij heel duidelijk dat zij niet de vraag stelde die haar echt bezig hield: ‘Hoe kun je nou zeggen dat je een goede vader wilt zijn, terwijl je naar de andere kant van de wereld verhuist?’ Ik zei dat ik dacht dat Margriet meer wilde

ceert, het een-op-een contact juist wordt gewaardeerd door beide partijen. Margriet en Evert gaf het het gevoel dat signalen serieus werden genomen. Partijen moeten het vertrouwen kunnen hebben dat de mediator in het belang van beide werkt, ook bij afzonderlijke contacten. Het heeft gemaakt dat ik in mijn reguliere scheidingsmediations ook wat minder ‘bang’ ben om eens via een afzonderlijk contact wat nader op een situatie in te gaan. Hoewel ik dit spaarzaam blijf toepassen. Het gebrek aan zichtbare lichaamstaal en intonatie heeft mij ook niet belemmerd. Het is verrassend wat je uit geschreven tekst kunt halen! Voor Margriet en Evert had het, gezien de

Partijen moeten het vertrouwen kunnen hebben dat de mediator in het belang van beide werkt, ook bij afzonderlijke contacten

zeggen, maar dat zij dit niet deed om eventuele escalatie te voorkomen. Zij beaamde dit, maar was op dat moment helemaal ‘op’ en het is dan ook niet gelukt in dit gesprek definitief duidelijkheid te krijgen over de contactregeling bij vertrek van Evert.

Beter contact

Weer verder online. Beiden waren blij geweest met het ‘live’ gesprek. De persoonlijke contacten tussen hen verliepen daarna beter. Alle gewenste aanpassingen werden in een volgend conceptconvenant doorgevoerd en het voorstel van Evert werd daarin ook verwerkt. Ondertussen kreeg ik een vertrouwelijk bericht van Margriet, waarin zij bevestigde wat ik al dacht. Zij vond dat hij zijn contact met de kinderen en zijn verantwoordelijkheid als opvoeder op het spel zette, alleen voor zijn eigen gewin.

Ik moedigde haar aan deze mening kenbaar te maken aan Evert, hij had daar mijns inziens recht op en zou haar mening en vragen mee moeten kunnen nemen in zijn eigen afwegingen. Het zorgde voor de nodige berichten over en weer. Vragen werden gesteld, ik voegde er soms vragen aan toe, en antwoorden werden gegeven.

Het leidde er als voorlopig resultaat toe dat Evert zijn besluit om naar Indonesië te gaan uitstelde. Hij beseftte dat hij er wat betreft zijn relatie met zijn kinderen wellicht niet goed genoeg over had nagedacht. Hij koos er voorlopig voor om in de buurt te blijven.

Het convenant werd getekend en de scheiding aangevraagd. Beiden waren tevreden over het verloop van de mediation, voelden zich gehoord en waren blij met het resultaat.

Hoe zit het achteraf met de vooroordelen?

Van te voren vroeg ik mij af hoe je een online mediation, met daarin ook een-op-een contact, transparant kunt houden, en of ik niet (te) manipulatief zou zijn. Mij is gebleken dat als je duidelijk aangeeft wanneer je met wie en waarover communi-

mate van escalatie in het begin, een functie om juist niet in persoon met elkaar geconfronteerd te worden. En belangrijker nog: partijen hebben elkaar desalniettemin weten te bereiken. Ondanks de insteek om alles online te doen, is mij dat in dit geval niet gelukt. Tot twee keer toe wilde ik partijen toch liever aan tafel hebben. Ik vraag mij nog steeds af of de mediation niet anders (bijvoorbeeld sneller, met minder tijdsbesteding) was gelopen als de betrokkenen op mijn eerste uitnodiging om aan tafel te komen waren ingegaan. Uiteindelijk heb ik 28 uur aan deze mediation besteed, een record ten opzichte van mijn andere online en reguliere mediations. Aan de andere online scheidingsmediations was ik in deze pilot gemiddeld zeven tot negen uur kwijt en aan een reguliere scheidingsmediation besteed ik gemiddeld tien tot twaalf uur.

Ik vind het in retrospectief zeker toegevoegde waarde hebben om ook een ‘live’ mediationgesprek te hebben gevoerd. Dat merkte ik aan de complimenten die achteraf kwamen en het feit dat de betrokkenen allebei hebben ervaren dat de contactmomenten (zoals bij overdracht van de kinderen) daarna prettiger verliepen.

Noot

1. De resultaten van deze pilot zijn te vinden op de website van de Raad voor Rechtsbijstand (www.rvr.org) bij Online Mediation.

Over de auteur

Barbara Hoogenboom is NMI Gecertificeerd Mediator in haar praktijk Mediation Amsterdam met een focus op familie- en arbeidsmediations. Daarnaast is zij medeoprichter van de mediationbureaus The Divorce Office en The Mediation Office. Zij is als bestuurslid van de Nederlandse Mediatorsvereniging nauw betrokken bij actuele onderwerpen in mediationland, zoals het ontwikkelen van gespecialiseerde mediatorsprofielen.